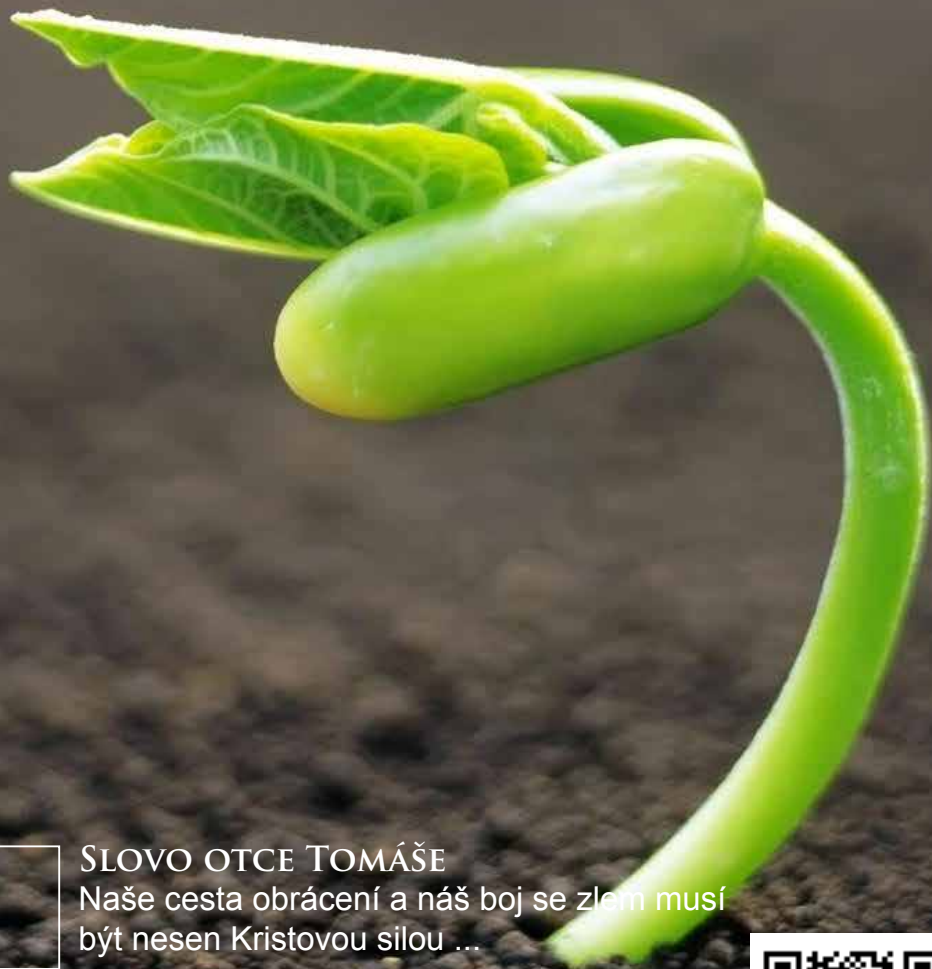

VĚŽNÍK

KOMPAS TŘEŠŤSKÉ FARNOSTI

SLOVO OTCE TOMÁŠE

Naše cesta obrácení a náš boj se zlem musí být nesen Kristovou silou ...

CO JE ZPOVĚĎ?

Zpověď je jako pravidelná aktualizace softwaru vlastního života.

www.tre-fa.cz
redakce@tre-fa.cz

redakce

P. Tomáš Caha
Mgr. Květa Zažimalová (KZ)
Lenka Mezerová

další autoři příspěvků

Michal Fohl (fm)

jazyková korektura

Mgr. Květa Zažimalová

typografická úprava

Mgr. David Zažimal

distribuce

Distribuci zajišťuje redakce
v počtu 180 výtisků.

adresa redakce

B. Němcové 570, Třešť 589 01

kolportéři

redakce; Staňkovi;
Duchanovi; Bambulovi;
Hynkovi
a kolportéři z bratrských farností

**Stanovisko redakce
se nemusí ztotožňovat
s obsahem zveřejněných
příspěvků.**

**Anonymní příspěvky
nezveřejňujeme!**

STR.	NÁZEV
3	..... slovo otce Tomáše / Ježíš zmrtvýchvstalý
4	..... svátek Božího milosrdenství
5	..... symbolika loga NEK 2015 / vůně chleba
7	..... Prosba - apokryf z novozákonní doby
9	..... stavění mostů ...
11	..... ze zákulisí výzdoby kostela
12	..... naše adorace / co je zpověď?
13	..... Opří žebřík o nebe - recenze
14	..... Zpráva o zázraku / co by se stalo, kdybychom ...
15	..... pejsek a kočička roztančili děti / adopce na dálku
16	..... církevní restituce v Třešti
17	..... pěší diecézní pout' ministrantů a ministrantek
18	..... 13. ministrantská soutěž v docházce
20	..... recepty
21	..... letní tábor 2015
22	..... Velikonoce ve farnosti
23	..... informace

Uzávěrka příštího čísla bude 24. května 2015!
NÁKLADY NA TOTO ČÍSLO ČINÍ 20,- Kč.

S LOVO OTCE TOMÁŠE

Milí farníci,

vstoupili jsme do doby postní, na jejímž začátku slyšíme Ježíšovu výzvu: Obráťte se a věřte evangeliu. Co ale obrácení znamená? Jsou snad opakované výzvy k obrácení Boží hrozbou, že vše děláme špatně? Naštěstí ne.

Evangelium, které nám Ježíš přináší, je dobrou zprávou o tom, že nás Bůh miluje, že nás přijímá a že je na naší straně. Obrácení pak v první řadě znamená postupně se učit uvěřit v Boha, který je nám nablízku i v našich obtížích, který nás miluje, i když nám vše nejde tak, jak bychom si přáli. Až potom v síle tohoto poznání jsme zváni na cestu přijetí spásy, odřikání zla a na cestu konání dobra.

Postní doba se vyvinula z intenzivní přípravy dospělých katechumenů na křest, který se konal o Velikonočích. Letos bude při velikonoční viglii pokřtěna naše katechumenka Veronika Fridrichovská. Prosím vás o modlitbu za ni a také, abyste ji dokázali přijmout do našeho farního společenství. Pro novokřtěnce je důležité, aby zapadli do farního společenství a našli v něm oporu.

Postní doba byla také přípravou na opětovné přijetí veřejných hříšníků, kteří byli na určitou dobu vyloučeni z užšího společenství církve. Já v této době obzvláště myslím na ty, kteří se od Boha vzdálili, aby našli cestu zpět.

Postní doba je přípravou na okamžik, kdy se při Velikonoční viglii zřikáme všeho zla a vyznáváme svou víru v Kristovo i naše vzkříšení. Stojí proto za to si na počátku postní doby uvědomit, jakého konkrétního zla v našem životě se chceme zřici. Uvědomit si, od čeho se chceme odvrátit a jaké kroky můžeme učinit, aby naše obrácení ke Kristu a naše zvolání Věřím bylo opravdové.

Naše cesta obrácení a náš boj se zlem musí být nesen Kristovou silou, jinak se to nepodaří. Nesmíme zapomínat na modlitbu a četbu Božího slova, jak nás k tomu vybízí papež František. Je také výzvou vědomě vyhledávat situace,

kde svou víru můžeme projevit konkrétně: svou láskou: věnovat něco za sebe potřebným lidem. Věnovat můžeme svůj čas, sluch i finanční prostředky. Postní doba je v neposlední řadě i výzvou ke smíření: s druhými, s Bohem a se sebou samým.

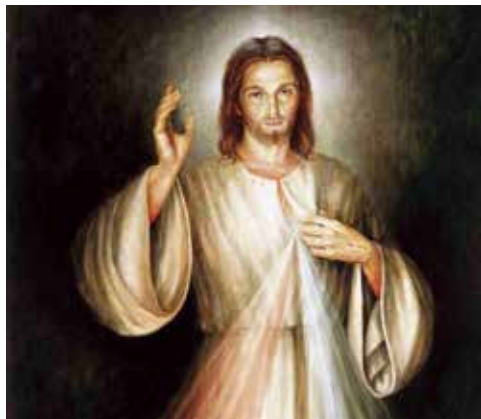
otec Tomáš

JEŽÍŠI ZMRTVÝCHVSTALÝ

Marie Holková

*Kdyby všichni Jidáši světa
stokrát tě zradili,
kdyby všichni katané světa
svou krutost na tobě brousili,
kdyby všichni Piláti světa
stokrát tě ukřižovali,
ty vítězně překonáš zlobu,
pokaždé znovu vstaneš z hrobu.
Ať svět se vysmívá tvé kráse,
ty denně lidstvu nabízíš
lásku a mír na cestě k spáse,
s ní lehčeji se nese kříž.
Ty stále miluješ nás všele,
ač jsme jen pytel prázdné pýchy.
Růže ran se rdí na tvém těle
za naše slabosti a hříchy.
Jednou u nebeských bran,
Ježíši pokorný, tichý,
pro rudé růže svých ran
zapomeň na naše hříchy.*

SVÁTEK BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Ve shodě s přáním Pána Ježíše se má tento svátek slavit o první neděli po Velikonocích, což vyjadřuje těsnou souvislost tohoto svátku s tajemstvím Vykoupení. Liturgie tohoto dne nejpřijemněji oslavuje Boha v tajemství jeho milosrdenství.

Svátek Milosrdenství nemá být jen dnem zvláštní úcty Boha v tomto tajemství, ale také dnem milosti pro všechny lidi a zvláště pro hříšníky. Pán Ježíš totiž obdaril tento svátek velkými přísliby. Ten největší z nich spojil se svatým přijímáním přijatým v tento den: je to příslib „úplného odpuštění vin a trestů“, čili stejné milosti, kterou dostáváme pouze ve svátosti křtu. Velikost tohoto svátku spočívá také v tom, že všichni, dokonce i ti, kteří se obrátí až v tento den, mohou vyprosít všechny milosti shodné s vůlí Boží.

Chci, řekl Pán Ježíš sestře Faustyně, aby ten obraz (...) byl slavnostně posvěcen o první neděli po Velikonocích; tato neděle má být svátkem Milosrdenství. (Dn 49) [Dn: *Deníček sestry Faustyny - pozn. red.*] Toužím, aby svátek Milosrdenství byl útočištěm a úkrytem pro všechny duše a zvláště pro ubohé hříšníky. V tento den je otevřeno

nitro mého milosrdenství; celé moře milostí vylévám do duší, které se ke zdroji mého milosrdenství přiblíží. Duše, která přijme svátost smíření a svatě přijímání, dosáhne úplného odpuštění vin a trestů; v tento den jsou otevřena všechna stavidla Boží, skrze něž proudí milosti; ať se žádná duše nebojí ke mně přiblížit, i kdyby její hříchy byly jak šarlat. (Dn 699) Tento svátek vytryskl z nitra (mého milosrdenství), aby utěšil celý svět... (1517) a je stvrzen v hlubinách mého slitování. (420)

Přípravou na tento svátek je nověna, která spočívá v modlitbě korunky k Božímu Milosrdenství (začíná na Velký pátek, trvá devět dní).

OSLAVA SVÁTKU BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Pán Ježíš si přeje, aby v tento den byl slavnostně posvěcen obraz Milosrdenství a také veřejně, to znamená liturgicky, uctěn; aby kněží mluvili k lidem o tomto velikém a bezedném milosrdenství. (Dn 570)

Mají-li mít věřící užitek z oněch velkých darů, které chce Pán Ježíš dát každému člověku a celému lidstvu, je třeba, aby byli v milosti posvěcující (po dobře vykonané svátosti smíření), aby splnili podmínky úcty k Božímu Milosrdenství (důvěra a činná bliženská láska) a aby v tento den přistoupili ke „Zdroji Života“ – ke svatému přijímání.

Text je ze stránek:

<http://www.kmbm.cz/Milosrdenstvi/Svatek>

Nověna:

<http://www.kmbm.cz/Milosrdenstvi/Svatek>
nebo <http://www.apostol.cz/pdf/novena.pdf>

L. Trojan

SYMBOLIKA LOGA NEK

Motto: Eucharistie – smlouva nová a věčná

Starozákonní příslib nové smlouvy zdůrazňuje prorok Jeremiáš v 31. kapitole počínaje veršem 31. Naplňuje se v novozákonním vztahu smlouvy mezi Kristem – ženichem a církví – nevěstou.

Hlavním motivem loga jsou ruce, které symbolizují smlouvu, spojení a jednotu. Ruka je také symbolem oběti – nabídnuté pomoci. Ruce v logu mají zároveň připomínat ruce kněze, který je při eucharistické modlitbě vztahuje nad chléb a víno.

Hlavní motiv loga je umístěn ve čtyřech kapkách, které dohromady tvoří kříž. Žlutooranžová barva představuje barvu dozrálých klasů, zelená barvu vína. Červená připomíná Kristovu krev a modrá Pannu Marii stojící pod křížem. Červená a modrá jsou zároveň barvami národními. Všechny čtyři kapky spojuje Eucharistie – střed našeho života.

Modlitba za NEK 2015

*Bože, náš nebeský Otče,
děkujeme Ti, že s námi
uzavíráš z lásky smlouvu
novou, věčnou, nejsvětější,
když nám Kristus na oltáři
dává Svoje Tělo a Krev.*

*Uč nás tuto smlouvu slavit,
milovat a zachovávat.*

*Požehnej, ať náš Národní
eucharistický kongres
obnoví v nás ctnosti víry,
lásky, naděje a sílu
k jednotě a vzájemnosti,
aby společenství Církve
neslo světu radostnou zvěst.*

*Na přímluvu Matky Boží
ať s novou a hlubší úctou
přijímáme Tělo a Krev
Tvého jediného Syna,*

*který s Tebou v Duchu Svatém
věčně žije a kraluje. Amen.*

*Otče náš
Zdrávas Maria*

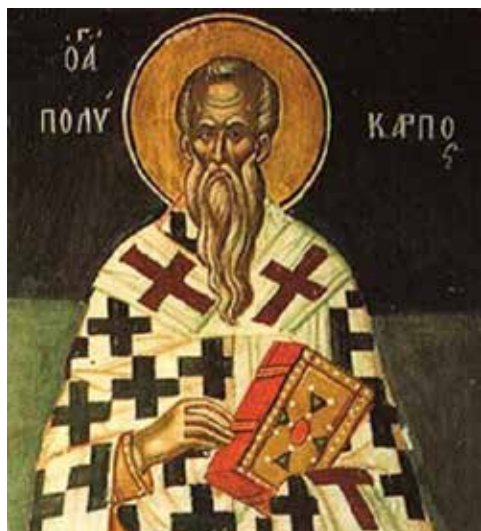
*pro Věžník vybral
otec Tomáš*

VŮNĚ CHLEBA

Sv. Polykarp byl posledním z apoštolských žáků. Byl ustanoven biskupem ve Smyrně (v dnešním Turecku město Izmir) ještě v době, kdy žil sv. apoštol Jan. Jako mluvčí maloasijských církevních obcí jednal v Římě s papežem Anicetem o době slavení Velikonoc. Byl velmi váženým mužem místa, kde působil, i v jeho okolí. Hleděli na něho jako na toho, jehož slovo se vyplní. Přesto

na něho prokonsul a významní činitelé naléhali, aby se zřekl křesťanské víry, aby přestal mluvit proti obětování pohanským bohům a proti přísahání ve jméno císařovy bohyně Fortuny a tak ušetřil svého věku. On však odpověděl: „Osmdesát šest let sloužím Kristu a nyní bych měl zradit svého Krále, který mě vykoupil?“ Byl odsouzen k upálení na hranici. Když ho k ní přivedli, od-

ložil šat a zul boty. Chtěli ho k hranici přibít, on však řekl: „*Nechte mne tak, ten, jenž mi dá snést oheň, dá mi též, abych vydržel stát na hranici.*“ Nepřibíli ho tedy, jen svázali s rukama dozadu. Pak biřící zapálili oheň. A tu se stalo něco podivuhodného: Plameny vysoko vyšlehly, ale nad jeho

tělem se stočily do tvaru klenby, vzduly jako lodní plachta, do které fouká vítr, takže tělo mučedníka přímo nezasáhly. Nebylo tedy vidět ani cítit pálicí se maso, ale Polykarp vypadal jako do zlatova pečený chléb a vycházela z něho libá vůně, kromě té ještě vůně kadidla, koření, nebo nějaké vzácné rostliny. Přihlížející nad tím užasli, ti, kdo vykonávali popravu, se však rozzuřili. Ten, který jim velel, probodl jeho tělo dýkou. Vytrysklo takové množství krve, že uhasilo oheň. Ti, kteří to viděli, byli ohromeni - věřící i nevěřící. Určitě to přispělo některým pohanům k obrácení. Bezbožníci však jeho tělo vprostřed cirku dodatečně spálili. V noci přišli křesťané, z doutnajících popela vybrali aspoň jeho kosti a uctivě je pohřbili.

Mučedník sv. Polykarp pod plachtou ohně vypadal a voněl jako pečený chléb. Vůně chleba, zvláště čerstvého, je líbezná a charakteristická. U ní bych se rád zastavil, neboť dnes se již s takovým chlebem většinou nesetkáme. Dříve ve městech ho pekli pekaři a jejich cech byl ve velké úctě. Na venkově si lidé vyráběli a pekli chléb

doma. Pamatuji se jako malý, ještě v předškolním věku, jak babička (matka mého otce) hnětla chlebové těsto v díži. Protože chlebovou pec neměli, vykynuté těsto podložili čistou látkou, vložili do nůše a můj strýc ho odnesl do města k pekaři. Když byl hotov, mistr vzkázal a chleba se přinesl. To byla vůně po celé chalupě! Jestli byl jeden bočník nebo dva, už si nepamatuji. Když babička zemřela, strýc s tetou chleba nepekli a kupovali ho v obchodě, chodili totiž do práce. Za bývalého režimu soukromé pekárny zrušili a z těch státních, velkokapacitních, už to není ono! Dříve míval chléb kompaktní suchou střídku a křehkou kůrku, která v zubech chroupala. Dnes bývá měkký jako kaše, někdy i vlhký, a kůrka je tuhá jako houzev. Člověk musí vyvinout sílu, aby ji překousl nebo rozmělnil. A vůbec nevoní! My ho jíme, protože jiný není! Pečivo je na tom ještě hůř: rohlíky a housky nejsou křupavé jako dřív, jsou jako guma. Proč? Těžko říci... V televizi jsem viděl pořad o pečení chleba. Byl to dokument kritický, který vypichoval nedostatky. Tak tam ukazovali, jak se staré, neprodané chleby rozemelou a smísí s čerstvým chlebovým těstem. Nebo do chlebového těsta se přidávají brambory! Nic proti bramborům, ale copak si chléb, který je symbolem lidské potravy, ba všech lidských potřeb vůbec, zaslouží, aby byl před upečením takto nastavován? Kde je úcta k Božím daru? Měli bychom se proti tomu zasazovat, třeba i veřejně! Kdysi dávno jsem slyšel rčení, že „člověk má být dobrý jako chléb“ (je mýněn ten poctivě udělaný a upečený, ne ten šizený!), tzn. má se chovat tak, aby ten, kdo se s ním setká, dostal od něho pomoc, cítil se v jeho přítomnosti v bezpečí a pokoji a dokonce byl naplněn radostí!

Takovým mužem, na kterého se mohli spolehnout a jehož vliv byl nejen ve Smyrně, ale v celé malé Asii, byl sv. Polykarp. Dokonce i za prudkého pronásledování křesťanů si ho římsí úředníci vážili a přemlouvali ho, aby obětováním nepravým bohům (stačilo jen nasypat kadidlo, i to se považovalo za oběť) zachránil život. On však vytrval. Poslouchal více Boha než lidi. My v postní době se nespokojujeme jen s odříkáním si některých pokrmů a jiných příjemností, ale snažme se dosahovat této lidské kvality.

P. Jaroslav

PROSBA

- APOKRYF Z NOVOZÁKONNÍ DOBY

„Co mě to postihlo, co mě to postihlo, pro-pánakrále, proč zrovna já?“

Matouš byl zoufalý. Na obou ramenech mu na řemenu pod pláštěm viselo břemeno. Samo o sobě dost těžké a nad to v sobě skrývalo tíhu, kterou nikdo netušil. Návštěvou Jozuova domu mu vyrostl v životě zásadní problém a jemu bylo jasné, že nic už nebude jako dřív. Řemeny tlačily a ještě víc ho dráždila vůně, kterou natáhlo těch šest plátěných pytlíků ukrývajících jeho největší starost. Tou vůní byl prosycený celý Jozuův dům. Co cítil? Že by šerík? Nebo spíš narcisy? A bledule, tulipány... takové ty odvážné jarní kytky, co se ještě v zimě derou ven z hlíny a věří slunci a jaru. Ta vůně jakoby dokreslovala dům a jeho obyvatele. Sebevědomí, podnikavost, nadhled a elán, klid... Ta vůně prostoupila Jozua a jeho ženu a člověk, pokud k nim jednou vešel, musel zavřít papulu, která se mu vždycky údivem otevírala, a jen mlčky zírat na ty dva a poslouchat a dýchat tu jarní vůni a vystavit se nebezpečí, že sám v sobě pocítí chuť něco hezkého uskutečnit, hezkého slyšet nebo dokonce povědět, zazpívat si, nebo se jen zplna hrdla zasmát. Matouš to zažil. Neovládl se a smál se vti-pu, co vykládal Jozue. Smál se a ukusoval sladký rohlík s rozinkami, vdechoval tu zvláštní vůni a díval se na Marii, Jozuovu ženu, jak diriguje sluhu, který zrovna přinášel vždy po dvou šest pytlíků z červeného plátna. Sám nic netušil. A Jozue na-jednou povídá:

*„Tedy, proč jsem si tě pozval, mám k tobě velikou **prosbu**: odjíždím a...“*

A bylo to venku. Matouš bezděky otevřel pusku, ale Jozuovi se nedalo říci NE. Na otázku, kdy by to mohl sluha donést Matoušovi domů, jen mávl rukou a řekl si o řemen, všechno svázal a obtížen více uvnitř než vně se dral pryč z dosahu té vůně, která ho ale neopouštěla a obklopovala teď jeho srdce jako výčitka.

To, co dělal, nebyla služba pro přítele. Jozue nebyl jeho přítel. Jozue byl Jozue.

Matouš žil sám. Měl malý úhledný dům s dvorkem uvnitř, měl osla a malou hrnčířskou dílnu, vyráběl hrnce, květináče a docela hezké vázy. Účty vedl vzorně, hospodařil zdařile, všechno, co měl, vybudoval vlastní píli s Božím požehnaním. Co vydělal, rozpočítal a vždycky dbal o to, aby pod slavníkem v zahrabaných hrnčících pomalu narůstala záloha na horší časy. Matouš přesně věděl, kolik tam každý týden je. Když se vrátil z pátečního trhu, spočítal, rozdělil a uložil, kolik se sám se sebou dohodl. A zapamatoval si číslo, které ho pak celý týden provázelo jako jeho druh, pevný bod, jistota v nesnázi. Sto padesát tři tisíce šest set sedmdesát dva korun českých. Ve skutečnosti to bylo sto třicet devět a tři čtvrtě drachmy. Zhruba stejně tolik v římských denárech. Nebo taky skoro tři čtvrtě římské libry nebo prostě přes půl kila stříbra, abyste tomu rozuměli. Tedy jako záloha dobré, ale jinak nic moc. Matoušův otec taky dělal hrnky, střídal do hrnečku pod postel a zálohu předal synovi. Ten za ni koupil osla, když starý otec i starý osel zemřeli, a pracoval ve stejném rytmu, jako jeho předkové. A teď tohle!

Co se tak stane, když do života člověka vtrhne neočekávaná pohroma? Třeba úraz, nemoc, nebo smrt, nebo válka? Je třeba mít zálohu pod slavníkem, je dobré neškodit lidem kolem, můžeš je potřebovat, je dobré modlit se k Bohu, tam je útočiště ve chvílích, kdy člověk jinde nepochodí.

Že se mu ale přihodí tohle, to ho tedy nenapadlo ani v nejhorsí chvíli, ani v nejtěžším snu, ani v nejčernější sobotě.

Že dostane na starost přes **šest a půl miliónu!** Přesně tedy šest miliónů šest set tisíc. Neboli šest tisíc římských denárů čili talent stříbra, šest pětikilových pytlíků naplněných hříšnými

římskými denáry. Panebože, panebože, panebože, co si počnu?!

Co s tím budu dělat? Co se dá udělat s takovými penězi?

Prý: „Musím odjet, nevím, kdy se vrátím, honem to nebude a chci si to uložit u někoho, komu věřím. Je málo takových lidí, Matouši. Je to dědictví po mém otci a já to nechci nechat jen tak doma. Byla by toho škoda.“

„A co Šimon a Ondřej...? Řekni jim...“

„Vím, už jsem s nimi mluvil. Ale lépe je majetek rozdělit, rozumíš? Není dobře všechno v jedněch rukách, potřebuji více rukou, Matouši.“

A podíval se takovým tím svým pohledem, kterému se nedalo odporovat. A všechno obklopovala ta jarní vůně, která ještě před chvílí Matouše rozradostňovala a naplnila chutí udělat něco hezkého, nebo jen zpívat, či dokonce tančit. Teď ale sedl na jeho srdce mrak a všechny dobré touhy byly pryč.

Co si myslí? Pracháč jeden. Co on ví o životě? Jaké ten má starosti? Pročpak si neuložil ty peníze do banky? Proč je dává na opatrování mně? Kdo ví, kde k nim přišel? On se paličatě vydá na cestu a mně nešťastníkovi vloží na hrb takové břemeno! Copak jsem bankéř? Copak já vím, jak se s tím zachází? Mohl bych se ho zeptat, ale už ho nechci ani vidět. Šest miliónů šest set tisíc!!! Takových peněz doma má! A to jistě ještě nejsou všechny!

Prý: „Vím, už jsem s nimi mluvil...“ Jako s Ondřejem a Šimonem!

Takže ti taky dostali něco. Možná dokonce ještě víc, než já! Bodejť, že dostali víc než já. Protože Ondřej a Šimon, to je jiná liga. To jsou panečku jiní ptáčci. Ti umí po světě poletovat! Ti na hlínu nešáhnou, ti se hnojem neposkrvň. Bodejť by jim nedal ještě víc. Jistěže jo. Kolikpak jim mohl dát? Deset miliónů, patnáct, padesát? No jo, to se to rozptáčí, když někdo dostane padesát miliónů, nebo i deset. Kdyby se z každého jenom tisícina zadržla za nehty, je to pěkný ranec!

No jistě! Teď mi to dochází! Však jsem tuhle viděl Šimona, jel na krásné vysoké bílé mule, říkal jsem si, kdepak na ni vzal, a za sebou vedl mezky naložené čímsi. A zubil se, když mě zdravil. Hned se mi zdálo, že se mi směje, ale to jsem ještě netušil, jak to je, když říkal:

„Pán Ti žehnej, Matouši! Krásný den. Ať Ti Nejvyšší žehná, ať se Ti daří lépe než mně, ačkoli si to neumím představit.“

Povídám: „I tobě i tobě,“ a říkám si: I ty kšeftaři jeden, koho's kde zase voškubal, koho's kde vzal na hůl, co?

A ono je to takhle! No jo, těm bude dobře, těm tvejm penězům u Šimona, to jo. A jestli dostal padesát miliónů, tak tam se nějaká mula ani nepozná... jenom na úroku vydělá víc. To se tak někomu přihodí, to se tak na někoho vykadí muška zlatá.

A Ondřej... copak Ondřej. Začal psát básničky, jenže s nima pobláznil hlavu šéfovi celníků Zacheovi z Jericha a ten mu dal dceru a pěkný věno k tomu. Takže tam, Matouš se uchechtl do vousů, tam jestli jsi peníze uložil, milej Jozue, tak tam jim je fakt dobře. Tak půjdou stříbrníci ke stříbrníkům ze stejného těsta. K penízkům nakradenejm, vydřenejm na lidech jako já, kteří musí v tomhle mizerném světě platit za to, že smějí dýchat vzduch spolu s vykuky jako je Šimon a Zacheus a Ondřej a... a jako jsi ty, milý Jozue. Ale víš co? Já se na těchhle čachrech podílet nebudu. Já zůstanu svůj. Jsem chudej, a jak je psáno: *Kdo se žene za ziskem, rozvrací svůj dům, kdežto kdo o dary nestojí, bude živ.* Já jsem prostě jinej. Ať si myslíš, co chceš. Ať si voní ve Tvém domě narcisy a bledule a jiná jarní havěť od zimy do podzimu. Já se do žádných takových podivných vašich světů nepustím. Budu dál hníst svou hlínu a podobat se tak Stvořiteli, protože i on nás uhnětl z hlíny a sedmého dne odpočinul, budu dál strádat pod postelí do hrnečků, co mi z Božího požehnání přebyde, budu počítat a až zemřu, tak... kdopak ví... nevíme, co nás čeká a co přijde. Je dobré mít zálohu na horší časy, neškodit sousedům a modlit se k Bohu, který vládne nade vším.

Matouš si plívl do dlaní a vykopal na dvorku v tvrdé hlíně jámu, slezl do ní tak hluboko, že mu koukalo jen temeno hlavy. A do šátku z hedvábí, které dlouho vzdoruje tlení, zabalil šest těžkých pytlíků provoněných vůní odvážných jarních kytek, pytlíků, které ani neotevřel, ale naopak je ještě zapečetil, a pak celé to pohřbil.

Když se po letech sešel s Šimonem a Ondřejem v Jozuově domě, Jozue se nestačil divit. Matouš přičočtal v rozbitých sandálech a ošuntě-

lém pláští a když od něj Jozue bral v hedvábném pytlíku zapečetěné váčky, nechápavě vrtěl hlavou:

„Co to má znamenat? Co sis o mně myslíš? Za koho jsi mě měl? Chtěl jsem, abys měl podíl na mém bohatství a ty takhle?!“

„Jsi tvrdý a zlý. Bál jsem se tě. Tady to máš, měl jsem s tím práce až dost! A příště si najdi někoho jiného, já si stačím sám!“

Venku se setmělo a sluha vyšoupl Matouše před dům. A Matouš skřípal zuby a šel do svého domku, který byl jediným světlým bodem v tom zkaženém světě, kde vládou peníze, známosti, čachry a kde jediné, co člověk má, je jeho vlastní slušnost.

Jan Zach

STAVĚNÍ MOSTŮ (MEZI LIDMI) ANEB JAK JSEM SE PŘIPOJIL KE KOMUNITĚ SANT'EGIDIO...

Naslouchat Božím slovu i hlasu církve

V Božím slově se nachází nejen mnoho příběhů, ale i poučení; nejen příkazy, zákazy, napomenutí..., ale i mnoho výzev k modlitbě, pokání i skutkům milosrdenství. Těž církev nám předkládá v postní době především tři prostředky k sebezposvěcování na cestě k dokonalosti, ke svatosti: modlitbu, půst, almužnu.

(K napsání něčeho o modlitbě asi nejsem ten nejkompetentnější... O postu jistě budou psát jiní... Tedy zbývá zamyslet se nad (tou) almužnou... a třeba se i rozdělit o nějaké ty konkrétní zkušenosti...)

Pohled na skutečnost

Jistě, každý z nás se někdy něčeho zřekne. Většinou, rekněme, nějaké té finanční částky. Nejvědoměji asi při dobročinných sbírkách, ať už v kostele nebo při těch veřejných. Leckdy také pomůžeme známým, kteří se ocitli v mimořádné situaci. Snad i lidem ze sousedství, z našeho okolí.

Vyvalené otázky

Alle co když navštívíme nebo dokonce pravidelně „navštěvujeme“ nějaké větší město a uvidíme na chodníku nějaké žebráky? Jak se za-

chováme? „Důstojně“ je objedeme, nebo se zachováme jako milosrdný Samaritán? Jaké jsou v tu chvíli vlastně naše možnosti pomoci? A co když nám to žebráci „usnadní“ a osloví nás přímo?! Co teď? Vyndat pár drobných, rozdělit se o vlastní svačinu (případně zajít něco koupit) či rovnou (víceměně) odkázat (odpálkovat?) jinam...?

Osobní řešení

Protože patřím k těm snadněji oslovitelným, kteří chodí přes centrum pěšky, převážně sami a většinou se snaží všimnout svého okolí, musel jsem to kolikrát řešit. Záhy jsem si uvědomil, že posílat je na Charitu (či Armádu spásy?) je poněkud laciné řešení. Oni jdou se svou prosbou přece za mnou. Ať již je k tomu vede cokoli, je na mně, jak zareaguji. Ať již je jejich potřeba jakákoli, shodná s jejich prosbou či ne, přičemž to sám nejsem schopen nikdy beze zbytku rozpoznat, dešifrovat, posoudit, mám možnost je nasměrovat, aspoň trochu potěšit, nastavit jim (laskavě) zrcadlo nebo se prostě jen omluvit. Anebo pomoci tak, jak žádají. Přičemž můžeme vzpomenout na biblický citát: Blaženější je dávat než dostávat. (A věrme nejen v boxu...-). Na druhé straně však: Radostného dárce miluje Bůh a každý ať dá tak,

jak se předem v srdci rozhodl (tedy upřímně, tak jak chce, ne tak, jak to ode mě čekají lidé). Zároveň platí: Když nepomůžu, alespoň neškodit (nedávat, pokud není potřeba – nečinit je (ještě více) závislými na pomoci druhých; natož pak tvrdě je odmítnout – srazit je ještě více ke dnu, neboť Bůh zvlášť slyší volání ubohých).

Netřeba být osamělým ostrovem

V každém případě je třeba pomoci Duha (svatého), abychom byli schopni jednat tak, jak by jednal Ježíš. Případně se i inspirovat příklady světců a světic. A též, pokud možno, to neřešit sami. I proto jsem s radostí slyšel o přítomnosti Komunity Sant'Egidio v Olomouci. Věděl jsem o její činnosti v Brně (a také v Praze), ale v Olomouci jsem si připadal spíše jako osamělý (žebřák oslovovaný) ostrůvek. Tedy jeden z mnoha ostrůvků. Dokonce jsem si vytvořil vlastní postup, schéma, jak jednat. Ale když už jsem to nechtěl řešit osamoceně a chystal se stát dobrovolníkem na Charitě a spolupracovat úžeji s ní, dozvěděl jsem se o studentech z Komunity Sant'Egidio, kteří se schází u kapucínů v Olomouci, byť v jiné části areálu než jsem ubytován.

V modlitbě i společenství je síla

Předností Komunity Sant'Egidio, laického (převážně) katolického hnutí působícího od II. vatikánského koncilu (tedy již téměř 50 let) v církvi a především ve světě, ve větších městech, (dnes již) po celém světě, jsou jistě nejen aktivity dělané společně, ale především podněty i síla čerpané při pravidelné modlitbě nad Božím slovem. Z ní vyrůstá, posiluje se i obnovuje její služba. Ta spočívá v pravidelném setkávání se s potřebnými lidmi, vyloučenými na okraj společnosti, za kterými sama chodí. Ať už jsou to (v našem prostředí) především lidé bez domova nebo také romské děti či staří lidé (v domovech důchodců). (Ve světě je cílová skupina i činnost komunity podstatně širší, více viz www.santegidio.org).

Vyjít vstříc...

ostatně proč čekat, až (a jestli) se chudí, potřební odváží za námi přijít s prosbou o pomoc. I dle papeže Františka (myslím): mnoho lidí čeká na teplo lásky, světlo evangelia, naději na odpuštění minulých vin a nový život...

...a překonávat sami sebe

Sám by se člověk těžko odhodlával, ale jde-li nás více a je-li to osvědčené z jiných měst... Nepřijetí či nebezpečí ze strany bezdomovců je (z vlastní zkušenosti) výjimečné. Většinou jsou zaskočení, že o ně vůbec někdo projeví zájem a sám jim něco nabídne. A pochopitelně se ptají, co jsme zač a proč to děláme, na což není zcela snadné odpovědět. A někdy to snad ani není třeba. Časem to sami více či méně poznají. Přesto je vhodné zmínit evangelium přímo a ve svůj čas jej představit v plné kráse.

Zkušenostmi osvědčené postupy...

Setkání začínáme nabídkou horkého čaje či horké kávy (rozlévané z termosek do kelímku, což je na ulici celkem praktické), následuje něco sladkého (sušenka, nějaký ten řez, bábovka) pro toho, kdo sladké může, případně i ovoce (zvláště v blízkosti Mikuláše), perníček či cukroví (ve vánočním čase) a též obložený do folie zabalený chleba. V zimním čase i nějaké to teplé obléčení či deku, spacák... Všechno materiální, co jim (jednou za týden) přinášíme a co je v podstatě jakési solidní minimum, slouží k navázání kontaktu, rozhovoru (o tom, co bylo, čím žijí, co je čeká), někdy prostě jen vyslechnutí (lidé na okraji si často nemají s kým „normálně“, pokud vůbec, popovídat). Za týdně, měsíce či roky takového setkávání se již rodí přátelství, vztah a kolikrát ani nechtějí přinést nic, kromě chvíle času stráveného s někým, na koho se mohou celý týden těšit.

...na cestě k zázrakům...

Jak je možné využit, snažíme se s nimi prožívat celý rok na obecně lidské rovině a přidat k tomu i něco navíc... Na reakcích a vděčnosti chudých je to znát. Tak jak tomu bylo u vánočního oběda, který jsme pro ně (i díky dobrodincům) mezi svátky přichystali. Někteří, které jsme třeba ani nepozvali, ale přišli, protože si to roznesli mezi sebou, ale trochu i ti, které jsme pozvali, se přišli prostě jen zadarmo najíst a trochu si třeba i v teple v partě s kamarády užít trochu času, tak, jak byli zvyklí. Když odcházeli (a ještě i nedávno, když jsme je potkali), s pohnutím nám děkovali, ptali se, jestli se to i příští rok bude opakovat, že nic podobného (už dlouho) nezažili. A to prostě jen, že jsme se jim snažili vytvořit rodinnou či as-

poň přátelskou „štedrovečerní“ atmosféru. Seděli jsme s nimi u svátečního stolu, připili si sektem, zazpívali nějakou tu koledu a nakonec samozřejmě předali (praktický) dárek. Jak si uvědomil náš starší kamarád z Brna, byli jsme tam svědky zázraku proměnění. Bohu díky a díky i modlitbám mnohých.

(Nechat se) překvapovat

A tak i my vycházíme vstříc lidem kolem sebe. Ani nemusí být chudí (materiálně), ale

mohou nám být z různých důvodů nepřijemní... již léta s nimi moc nevycházíme...nebo kolem nich chodíme (třebas i ve stejné domácnosti?). Co takhle je překvapit? Překvapit i Pána (Boha) a třeba i svého zpovědníka (když se mu při další zpovědi nebudu zpovídat ze zlosti, hněvu, lhostejnosti, nelásky...) A třeba budeme nakonec i sami překvapeni...-).

Martin Trojan

ZE ZÁKULISÍ VÝZDOBY KOSTELA

Péče o výzdobu kostela je krásnou a časově celkem náročnou službou ve farnosti. O květiny v kostele sv. Martina se obětavě stará už dlouhá léta paní Pantůčková.

Jak dlouho už kostel zdobíte?

Ani nevím, začala jsem asi za P. Pavla Procházky. Předtím to dělala mamka (paní Vokřínková – pozn. red.) a já jsem to po ní převzala. A dělám to proto, že mě to jednak baví a taky proto, aby člověk nepřišel před Pána Boha s prázdnýma rukama, až umře. Aby zkrátka člověk něco dělal.

Výzdobu děláte sama?

Ano, sama a nemám žádného nástupce. Takže kdyby se někdo přihlásil, koho bych třeba zaučila, kdo by to jednou přebral, byla bych ráda.

Jak často musíte do kostela chodit?

V podstatě se zdobí od Velikonoc do Vánoce. Na Vánoce se používá suchá vazba, kromě obětního stolu, a ta zůstane až do postní doby. Takže to je takové volno. Přes léto pak dělám výzdobu každý týden, musí se měnit květiny i voda. Alespoň dvakrát za týden je potřeba ještě dolívat vodu. To mi pomáhá manžel. Úplně sama na to tedy nejsem.

Odkud berete květiny?

Většinou je mám ze své zahrady, nikdo mi je nenosí. Pokud by tedy někdo měl květiny a nevěděl, co s nimi, může je dát do kafehausu na faře, který je stále otevřený. Výzdobu dělám většinou v pátek. A přes zimu květiny nakupujeme

v květinářství u paní Vejmělkové, která nám je dává za nákupní cenu.

Máte k výzdobě nějaké oblíbené květiny?

Oblíbené květiny asi nemám. Mám vyzkoušené, že nejdéle vydrží chryzantémy a karafiáty. Ráda používám rostliny z přírody, trávy z louky, různé keře, větvičky, šišky, kopretiny, pomněnky...

Pokud mám výběr z květin, tak se snažím, aby boční aranžmá a květiny na hlavním oltáři ladily.

Jak se taková výzdoba tvoří?

Vypichuju do oasisu (florexu). Vypichovaná aranžmá dají více práce, protože člověk musí

hlídat požadovaný tvar. Když se zdobí vázy, je to jednodušší. Na obětním stole a po stranách je většinou vypichovaná vazba, na oltáři jsou květiny ve vázách. Celá výzdoba i s úklidem zabere dvě i více hodin podle náročnosti.

Kde čerpáte inspiraci?

Ze studia ve škole, z přírody a floristických časopisů. Pokud mě něco upoutalo, okopirovala jsem si to a po čase se k tomu vracím. Vlastní práci ale musím stejně udělat podle svého estetického cítění.

Ludmila Koukalová

NAŠE ADORACE ☺

Bůh dal vyrůst kostelům, jako by to byly přístavy na moři, abyste se v nich mohli zachránit od bouří pozemských starostí a abyste v nich mohli nalézat ticho a klid.

Sv. Jan Zlatoústý

Adorace je chvíle, kterou můžeme ve ztišení strávit s Pánem Bohem. Je to čas o lásce a klidu. Mou láskou je hudba, proto jsem velice ráda, že kamarádka napadlo zpívat na adoracích.

Jednou jsem slyšela krásný citát: „Kdo zpívá, dvakrát se modlí.“ (Sv. Augustin) Právě tento citát se nám stal inspirací a zároveň i mottem. Hudbou jsme chtěly adoraci udělat proctičnější a také jsme doufaly, že přijde více lidí.

„Tam, kde nestačí k oslavě Boha slova, nastupuje na řadu hudba.“ To byla naše chvíle! Rozhodly jsme se tedy zpívat Pánu Bohu k oslavě a pro radost lidem. Byly jsme zároveň rády, že jsme se mohly nějak zapojit v naší farnosti. Doufám, že se náš zpěv líbí nejen Pánu Bohu, ale i lidem. :)

Mája Cínová

CO JE ZPOVĚĎ?

Zpověď je jako pravidelná aktualizace softwaru vlastního života. Když tuto aktualizaci promeškáš, bude jednoho dne celý můj software mimo. Počítač bude zcela bez ochrany vystaven útoku virů a trojských koní.

Zpověď je jako pravidelná údržba auta. Nejpozději každých 30.000 km musí auto do servisu, jinak hrozí, že zůstane stát, motor se zadře. Církev vybízí, aby se každý katolický křesťan vyzpovídal nejméně jednou za rok - nejlépe před Velikonoce.

Zpověď je jako sprcha po náročném výšlapu. Přicházíš domů na smrt unavený. Prach z cesty se smíchá s tvým potem. Zapácháš, takhle prostě nemůžeš mezi lidmi. Po sprše se ale cítíš jako nový člověk. Tvá kůže může znovu dýchat. Opět se ti vrací chuť do života. Oblékáš si čisté šaty.

Zpověď je jako šťastný konec bláznivě jízdy. Hřešit je jako jet stošedesátkou v protisměru. Pokud se chceš vyhnout srážce, máš jen jednu šanci: Okamžitě se s tím fárem otoč a jeď opačným směrem.

z Youcat převzal
otec Tomáš

OPŘI ŽEBŘÍK O NEBE

- RECENZE

Dokument *Opři žebřík o nebe* vypovídá o neúnavné práci slovenského faráře Mariána Kuffy, který začal v malé vesničce Žakovce pod Tatrami pomáhat alkoholikům, bezdomovcům a dětem z dětských domovů. Po letech už má pod svými křídly mnoho desítek lidí, nad kterými už okolí zlomilo hůl. Čeká nás vyprávění jak o Kuffovi, tak o některých jeho chráněncích.

Režisérka Jana Ševčíková ve spolupráci s citlivou kamerou Jaromíra Kačera není nijak vlezlá, nepotřebuje zdůrazňovat emoce, neboť ví, že příběhy, které nám předkládá, jsou dost silné samy o sobě. Aktérům nejsou kladeny otázky, respektive my je neslyšíme, při sledování tak máme pocit důvěrnosti, jakoby vyprávěli svůj příběh přímo nám. Dokument vznikl během pěti let a to, že některé z Kuffových „oveček“ nechaly do svého života nahlédnout i po opuštění bezpečného zázemi Žakovců, jen dokazuje, jak silné a důvěryhodné pouto muselo mezi tvůrci a aktéry vzniknout.

Některé „hrdiny“ litujeme, ale neodsuzujeme, a když už začne atmosféra houstnout, odpočinem si u záběrů projížděk s koňmi, nebo Kuffových kázání. Jeho obrovská schopnost motivovat, mluvit zcela srozumitelně i pro nejprostší lidi, odlehčit situaci vtipem a zároveň si nenechat věšet buliky na nos, to vše vidíme už v prvních minutách.

Ticho velkolepých Tater v blízkém okolí vyvažuje smutné momenty. Režisérka dokázala vyvážit vyprávění samotného Kuffy, lidí, o které se stará, jejich blízkých, a vše tak, aby diváka maximálně vtáhla do této zajímavé komunity, ale zároveň ho nedeprimovala. Přitom je zachována závažnost sdělení. Ticho velkolepých Tater nám také nabízí možnost pochopit, kde farář nabírá síly pro každodenní práci a motivaci svých svěřenců. Lidí, kteří svůj osud vložili do jeho rukou a kteří už často nikoho jiného nemají. I když je divákovi jasné, že někteří jeho pomoc jen zneužívají, odchází a zase se vrací. Ani farář není naivní, nenamlouvá si, že „tentokrát to bude jiné“, ale při dodržování stanovených pravidel neodmítá nikoho.

Je obdivuhodné, kolik různých témat tento snímek otvírá, jaké otázky si při jeho sledování musíme položit, jak citlivě záležitosti řeší, a přesto nepůsobí depresivně. Někdy se divák bohužel hůře orientuje ve vývoji děje, nevíme, kolik času ve kterém příběhu uběhlo, někdy je nadhozena, ale nedořešena příliš velká otázka, takže je spíše matoucí.

Atmosféra *Opři žebřík o nebe* je silně ovlivněna nezlomností a dobrotou faráře Kuffy. A zároveň odkrývá i jeho slabosti, důvod volby jeho „kariéry“, pochyby, jednoduše ho Ševčíková vykresluje jako obyčejného člověka, který vzal do rukou to, co měl (a spíše ani neměl), a dokázal s tím dělat velké věci. Pro někoho možná příliš velký kýč a málo srovnání reality, ale přece jen sledujeme příběh o pomáhání lidem, a o takovém malém zázraku pod Tatrami.

převzato z internetu

Doporučuji tento film zhlédnout, až bude v našem kině v Třešti. Sám jsem ho viděl v Brně a velmi mě oslovil.

otec Tomáš

ZPRÁVA O ZÁZRÁKU

V pátek 9. ledna 2015 se v brněnském Divadle Husa na provázku uskutečnila premiéra hry *Zpráva o zázraku*. Námětem hry je osobnost pana faráře Josefa Toufara. Autorky, Alžběta Michalová a Barbara Herz, získaly předlohu v knize Miloše Doležala *Jako bychom dnes zemřít měli* a v materiálech projektu *Historie 1950: Příběhy jednoho zázraku*.

Příběh Josefa Toufara je většinou lidí velmi známý. Josef Toufar pocházel z Arnolce na Vysočině, kde se v roce 1902 narodil jako čtvrté dítě svých rodičů. Otec si prý nepřál, aby Josef studoval. Ale vzhledem k tomu, že nebyl příliš zručný v hospodářství, začala se jeho životní dráha ubírat jiným směrem. Ve 26 letech začal studovat na gymnázium v Havlíčkově Brodě. Maturitu však složil v Chotěboři ve 33 letech a pak nastoupil do semináře v Hradci Králové. 29. června 1940 byl vysvěcen na kněze a následujících osm let působí v Zahrádce u Ledče nad Sázavou. Odtud je ale z politických důvodů přeložen do Čihoště. Při mši 11. prosince 1949 pronesl slova: „*Uprostřed vás stojíte, kterého neznáte.*“ Po těchto slovech se pohnul křížek na oltáři. Této skutečnosti si všimli věřící, kteří ji vnímali jako zázrak. Vše začali vyšetřovat příslušníci StB, kteří patera Toufara 28. ledna 1950 zatkli. StB chtěla vykonstruovat politický proces a očernit v něm katolickou církev. Josef Toufar zemřel v Praze 25. února 1950 na následky mučení během vyšetřování. Byl tajně pohřben do společ-

ného hrobu na Ďáblickém hřbitově v Praze pod jménem Josef Zouhal. Toufarovi příbuzní se o jeho smrti dozvěděli až po čtyřech letech.

Zpráva o zázraku je asi 75 minutová divadelní hra pro pět herců plná emocí, kterým byste jen stěží neuvěřili. Ať už jde o postavu Josefa Toufara, v níž se mísí hluboká víra s životem člověka – faráře – oblíbeného u mnoha lidí, nebo postavu příslušníka StB, jehož chování bylo nepředstavitelné, nemorální, nepochopitelné. Není to hra, při které se budete smát. Ale rozhodně je to dílo, které vás donutí k zamyšlení nad jednáním lidí (příslušníků) v minulých letech a které nám připomene, že máme nějaké životní hodnoty a postoje. Pater Toufar se nestyděl za svou víru, svá slova. Není právě tohle problém dnešní společnosti?

J. a K. Mikešovi

CO BY SE STALO, KDYBYCHOM S PÍSMEM ZACHÁZELI STEJNĚ JAKO S MOBILEM?

- kdybychom po něm sáhli hned, jak se vzbudíme?
- kdybychom jej nosili v kabelce, na opasku, či v kapse dvacet čtyři hodin denně?
- kdybychom se pro něj vrátili, když jej zapomeneme doma, ve škole nebo v práci?
- kdybychom se bez něj nevydali na žádnou cestu?
- kdybychom jej otvírali pokaždé, když jsme v nouzi?
- kdybychom z něj posílali zprávy svým známým?
- kdybychom do něj každou chvíli nahlíželi?
- kdybychom mu večer před usnutím věnovali svůj poslední pohled?
- kdybychom si jej i v noci nechávali na dosah ruky?
- kdybychom bez něj byli celí nesví?

PEJSEK A KOČIČKA ROZTANČILI DĚTI

Letošní třeštský karneval pro děti se nesl v duchu pohádky „O pejskovi a kočičce“. V sobotu 14. února přilákala vidina dvou hodin karnevalového veselí do Sokolského domu na čtyřicet rozmanitých „masek“, které se dostavily v doprovodu čtyřicetky rodičů a dalších blízkých. Akci připravilo Centrum pro rodinu Vysočina spolu s třeštskou farností.

Děti zhlédly pohádku O pejskovi a kočičce, do jejíhož průběhu se samy zapojovaly plněním různých úkolů, které si pro ně pejsek a kočička připravili. „*Náš příběh vychází ze čtyř původních pohádek o pejskovi a kočičce, které byly zařazené do jednoho půlhodinového pásma, proložené několika úkoly pro děti. Hlavním motivem je příběh o pečení dortu,*“ říká autorka karnevalového programu a představitelka „pejska“ Marie Bastlová, která je jednak pracovnící pořadajícího Centra pro rodinu a také farnici z Kostelce. Role „kočičky“ se s přehledem ujala třeštská ochotnická divadelnice Jitka Havlíčková. Součástí programu byly i písničky, které si děti mohly s pejskem a kočičkou zazpívat, a také volná zábava s reprodukovánými dětskými písničkami a malování voskovkami na dlouhý papírový pás.

Podle několika reakcí, kterých se organizátorům dostalo od příchozích rodičů, se kar-

neval líbil. Jeho zdárný průběh by ovšem nebyl možný bez pomoci patnácti mladých třeštských dobrovolníků, kteří pomáhali s přípravou kulisy, byli u vstupu a také někteří z nich zahráli menší role v samotné pohádce. Milé bylo pohoštění pro příchozí, které napekly třeštské farnice, a nápoje, jež dodal pan farář Caha.

-fm-

ADOPTCE NA DÁLKU

Naše farnost si adoptovala indického chlapce jménem Ravi Basavaraj, kterému každý rok přispíváme částkou 4.900,- Kč na školné a školní pomůcky. Letos k Vánocům nám napsal tento dopis:

Moji milí přátelé,

Píši Vám dopis. Přátelé, mám se tady dobře. Doufám, že se i Vy máte dobře.

Přeji vám a vašim rodinám veselé Vánoce a šťastný nový rok.

Ukončil jsem první rok I.T.I. a nyní studuji třetí semestr, tedy druhý rok. Také mám za sebou druhou zkoušku, kterou jsem skládal v září. Každý den chodím na vyučování.

V našem institutu jsme slavili 15. srpna Den nezávislosti. V tento den jsem se účastnil všech programů. 8. srpna jsme měli Sportovní den, i toho jsem se zúčastnil, dále soutěž národních písní a vyhrál jsem cenu.

V našem centru jsme 8. srpna velkolepě oslavili svátek Matky Marie. Byla mše a po ní jsme měli malý program. Den mládeže jsme oslavili se skupinou ICYM z Gulbargaské diecéze v Bhalki. V září jsme také tři dny slavili svátek Ježíše Dítěte (Svátek svatyně). Byla to velká slavnost. Také jsem se jí zúčastnil.

Celá moje rodina se má dobře a všichni se za vás modlíme. Právě minulý týden se mému strýci narodilo překrásné miminko a je velmi roztomilé.

Všichni členové mé rodiny přejí vám a vašim rodinám veselé Vánoce a šťastný nový rok. Tento rok zde nebyl pořádný déšť a celá úroda byla zničena. Nyní máme zimní období.

Děkuji vám za placení poplatků, oblečení, uniformu atd.

S díky váš milující
Ravi Basavaraj

Milí přátelé,

přejí Vám radostné Vánoce a pokojný nový rok. Doufám, že jste všichni zdraví. Modlím se za vás a vaše rodiny. Jsem vám také vděčná za všechnu lásku a podporu, kterou nabízíte našim dětem. Ať Bůh žehná vám a vašim rodinám.

S láskou
sestra Mary

CÍRKEVNÍ RESTITUCE V TŘEŠTI

Naše farnost Třešť je jednou z mnoha oprávněných církevních osob, kterých se týká navrácení majetku zabaveného po únoru 1948.

Zpracování podkladů ohledně požadavků proběhlo souhrnně za celé biskupství brněnské. Naší farnosti Třešť se týká navrácení asi 15 ha v kategorii „pole, louky, pastviny“, jak byly zařazeny v roce 1948. Nemovitosti patřily státním institucím – Pozemkový fond a Lesy České republiky. První podepsání smluv a první převody na farnost již proběhly. Jako první byly ještě koncem roku 2014 převedeny pozemky od Lesů ČR okolo rybníčku směrem na Otův dvůr. Dále byly začátkem roku 2015 panem farářem podepsané smlouvy o převodu polí a luk, které se nacházejí v okolí města. Jsou to vesměs rozlohy o největší výměře kolem 2 ha. U silnice směrem na Stonařov od suchých nádrží proti vodojemu směrem k ulici Třešňová, u silnice směrem na Pavlov u rybníku

Střelák, u silnice směrem na Hodice naproti kapličce, něco je v lánu polí za tenisovými kurty směrem k rybníku Zákoťák, dále v lánu polí směrem na Batelov napravo. Pole je i za rybníkem Bačkora směrem k zahradám a ZD. Posledními pozemky, které by se ještě měly vrátet, jsou samotné 2 rybníčky k Otovu dvoru s okolními pozemky od Pozemkového fondu.

Na co se restituce nevztahují, jsou nemovitosti, u kterých se v uplynulých šedesáti letech změnil majitel. Za tyto zabavené a nevrácené nemovitosti bude vyplácena náhrada. Naší farnosti se náhrada týká za farní stodoly pod hřbitovem, kdysi sklady zeleniny a nyní Agroslužby, a dále jsou to některé pozemky, které byly prodány a změnil se majitel.

Za farní radu
Pavel Brychta

PĚŠÍ DIECÉZNÍ POUŤ MINISTRANTŮ A MINISTRANTEK

Již potřetí se v naší diecézi uskuteční pěší pouť ministrantů a ministranek, již má na starosti P. Václav Knotek, který je pověřen otcem biskupem vedením vedoucích ministrantů v diecézi. Pouť se uskuteční v okolí Vranova u Brna. Letos je celodiecézní akce naplánovaná na sobotu 23. května, den před Slavností Soslání Ducha Svatého.

V minulých letech již proběhly dvě poutě ministrantů, obou jsme se zúčastnili a letos tomu nebude jinak. Pokaždé jdou ministranti jinou trasou a vždy všichni ministranti ze dvaceti děkanátů doputují do poutního kostela Narození Panny Marie ve Vranově u Brna. Poprvé jsme šli z obce Šeberov - Kateřina z kostela Svaté Kateřiny Alexandrijské. A naposledy jsme vyrazili z obce Lelekovice z kostela svatého Filipa a Jakuba. Letos vyrazíme z kláštera klarisek v Soběšicích. Trasa je dlouhá cca 6 km, což je sice o cca 1 km delší, ale profil cesty je ze všech tří tras zcela nejlhčí.

Na úvod nás přivítá kněz z naší diecéze. Poprvé to byl P. Roman Kubín, podruhé shodou okolností hlavní pořadatel P. Václav Knotek. Po společné modlitbě a požehnání vyrazíme na pěší pouť. Jde se s průvodcem, kterým budu pro náš děkanát já, po upravených polních cestách či po turistických stezkách, které má každý pořadatel dopředu proslápnuté. Zcela se pouť vyhýbá chůzi po asfaltové cestě, kde by hrozila kolize s automo-

bily. Na trase pořadatel dává ministrantům úkoly, které oni plní a zároveň soutěží s ostatními děkanáty.

Po přibližně čtyřech hodinách (na trase jsou pauzy na občerstvení a oddych) dorazíme do poutního kostela. Po krátkém přivítání sejdem pod klášter na zahradu, kde dostaneme klobásu. Následně buď odpočíváme, nebo ti zdatnější si jdou zahrát fotbal.

Po druhé hodině se všichni ministranti a kněží sejdou v kostele, kde začne odpolední program. V rámci tohoto programu jsou vyhlášeny výsledky soutěže, kde jsme minule získali pěkných 85 bodů ze 100, přesto to na medailové pořadí nestačilo. Bylo to i tím, že náš děkanát reprezentovali jen ministranti z Třeště. A například z Brna, které vyhrálo, jich bylo mnohonásobně více.

Na závěr putování je zároveň vrchol poutě a to společná mše svatá s otcem biskupem Vojtěchem.

Z Třeště pojedeme ráno o půl osmé od fary s největší pravděpodobností automobily. Jenom pokud by byl velký zájem v děkanátu, jeli bychom autobusem. Ale myslím si, že pojedeme jako minule automobily. Přihlášky ministrantům rozdám během Velikonoc.

Josef Kolba

13. MINISTRANTSKÁ SOUTĚŽ V DOCHÁZCE

S prvním školním pololetím skončila již 13. soutěž v docházce. Ministranti byli jako již v posledních letech rozděleni do tří kategorií, přičemž oceňujeme první dvě mladší.

V nejmladší kategorii (*do prvního svatého přijímání*) bylo osm ministrantů. Všichni měli nadprůměrnou docházku, pravidelně chodili nejenom v neděli, ale hlavně i v pátek. Ale bohužel pro mnohé z nich medaile visela vysoko. Na pátém místě se umístil Štěpán díky své konstantní docházce nejenom v neděli, ale i na slavnosti a v pátku. Vůbec největší boj byl sveden o třetí místo, kde do začátku ledna byl Vojta Hynk, ovšem v posledních čtyřech týdnech zabral Kryštof a teprve ve své druhé soutěži získal svoji první medaili, když porazil Voju o pouhé dva body a získal 101 bodů. Na druhém místě se opět po půl roce umístil Marek, který ještě na začátku listopadu byl sedmý, ale především díky prakticky stoprocentní účasti v listopadu se vyvíhl na stříbrnou pozici a v první polovině prosince se rychle blížil k prvnímu místu. Ale to bylo zapříčiněno bratrovou nemocí, která se protahovala. Na prvním místě byl celou soutěž Vojta Novák, který si prakticky celou dobu udržoval velký náskok a ani během nemoci nebyl z prvního místa sesazen a nakonec s velkým náskokem obhájil zlatou medaili.

Ve starší kategorii se první trojice hned v prvních dnech, týdnech oddělila od zbytku ministrantů a bylo jasné, že medaile jsou v této soutěži pro ostatní nedosažitelné. Na pátém místě se umístil Daniel, který díky zvýšené docházce v druhé půlce soutěže proplul až k diplomu. Na čtvrtém místě do půlky ledna byli dva ministranti, a to bratři Mezerovi. A až těsně před koncem soutěže byl Jakub na natáčení v ČT a Petr se osamostatnil na čtvrtém místě, ovšem poslední den klesl na páté. Na čtvrtém místě se umístil Daniel, který díky zvýšené docházce v druhé půlce soutěže proplul až k diplomu za čtvrté místo, když se na něj posunul poslední den soutěže. Souboj o

Ministrantská soutěž mladší		Celkem
1	Vojtěch Novák	153
2	Marek Novák	107
3	Kryštof Zažímal	101
4	Vojtěch Hynk	99
5	Štěpán Dolský	85
6	Martin Cina	65
7	Matouš Trojan	64
8	Prokop Hynk	56

Ministrantská soutěž starší		Celkem
1	František Kolba	197
2	Michael Bambula	135
3	Ondřej Zažímal	123
4	Daniel Havlíček	72
5	Petr Mezera	70
6	Jakub Mezera	66
7	Adam Kaňkovský	56
8	Michal Hink	36
9	Vít Janák	26
10	Luboš Hartl	12
11	David Komín	9

Starší ministranti - nesoutěžící		Celkem
1	Josef Kolba	144
2	Martin Burda	93
3	Vojtěch Havlíček	64
4	Martin Trojan	49
5	Václav Havlík	32
6	Pavel Burda	29
7	Filip Vejmelek	28
8	Vlastimil Rod	27
9	Jakub Trendl	23
10	Martin Salamánek	20
11	Karel Kokejl	11
12	Martin Požár	3
Maximální počet bodů		218

stříbrnou medaili byl dlouho vyrovnaný mezi Ondrou a Míšou. Rozhodlo se až v prosinci, kdy Míša získal o deset bodů více a svůj náskok si během posledního měsíce udržel. Zlatou medaili obhájil František, který ke svým devíti zlatým přidal opět medaili nejceněnější. Rozhodující náskok si vytvořil hned v září, kdy Míša na něho ztratil více jak 20 bodů a postupem času se náskok zvětšoval až do Vánoc. V posledních týdnech se rozdíl více méně ustálil.

Jako nejzornějšího ministranta jsme letos většinou vybrali Daniela Havlíčka, pro něhož se už i v minulých dvou soutěžích objevily první hlasy. Ocenili jsme nejenom pravidelnou docházku na mši svatou v pátek v deváté třídě ZŠ. Já bych především vyzdvihl jeho zlepšené chování proti období před třemi, čtyřmi lety, a to nejenom na mši svaté, ale i na schůzkách.

Pokud by ministrant dorazil jenom na všechny nedělní mše svaté + o Vánocích, tak by

získal 29 bodů. V přiložené tabulce je vidět, že velká část ministrantů, zvláště mladších, má daleko více bodů a to díky tomu, že chodí ve všední dny ministrovat. Zvláště těm, co chodí na pohřby a v úterý či ve středu pravidelně, bych chtěl poděkovat.

V posledním půlroce jste mohli vidět kolem oltáře v naší farnosti 31 ministrantů (*plus dva starší - Jirka Novák a pan Vrátil*). Z toho jednoho nováčka a to Prokopa Hynka. Ale ubyl nám Tomáš, který se rozhodl, že bude radši při mši svaté v boční kapli s rodinou. A i díky tomu je počet ministrantů poslední dva roky konstantní. Více si přečtete v příloženém grafu.

Na závěr bych chtěl poděkovat paní Burdové, paní Hynkové a rodině za ušití nových sukni, které již především starší ministranti od letošního školního roku nosí.

Josef Kolba

RECEPTY

Připravila jsem několik receptů. Boží milosti jsou známé, dva recepty jsou netradiční, ale výborné. Ráda se s vámi o ně podělím. Polévka mrkvovo-pomerančová a polentový koláč se špenátem.

BOŽÍ MILOSTI: JEMNÉ II.

25 dkg polohrubé mouky
3 dkg tuku (másto, hera ap.)
2 žloutky
1 celé vejce
2 lž. rumu, 2 lž. cukru
citronová kůra
šťáva z půl citronu
na smažení asi ½ kg tuku

Mouku, cukr prosejeme na vál. Rozdrobíme tuk, přidáme vejce a tekutinu. Zaděláme o něco měkčí těsto než na nudle. Dobře je zpracujeme, až je těsto hladké a lesklé, vyválíme je hodně tenké, rádyčkem rozdělíme na čtverce a obdélníky nebo formičkou vykrájíme hvězdice dvou velikostí. Vykrájené tvary vkládáme do předem rozpáleného tuku a smažíme je po obou stranách. Smažené sypeme vanilkovým cukrem.

BOŽÍ MILOSTI: TĚSTO I.

250 g hladké mouky
20 g cukru moučka
20 g másla
4 lž. smetany
4 lž. bílého vína
špetka soli
2 žloutky

Na obalení: cukr moučka
vanilkový cukr
Podle potřeby: olej na smažení
mouka na vál

MRKVOVO-POMERANČOVÁ POLÉVKA, 5 PORCÍ

280 g mrkve
14 g rajčatového protlaku
29 g cibule
42 g hladké mouky
14 dkg pomeranč (šťáva + kůra)
10 g vývaru (podravka, zeleninový)
35 dcl smetany 12%
35 g oleje
bobkový list, pepř mletý, sůl, petrželová nať
1,75 l vody

Nakrájíme cibuli, zpěníme na oleji, přidáme mrkev nastrouhanou, také orestujeme, rajčatový protlak, zalijeme vodou, osolíme, opepříme, přidáme bobkový list, vývar a vaříme do měkka. Rozmixujeme, zahustíme a provaříme. Přidáme trochu pomerančové kůry, pomerančovou šťávu a ještě krátce povaříme. Nakonec zjemníme smetanou.

SLANÝ POLENTOVÝ KOLÁČ SE ŠPENÁTEM PRO 4 OSOBY

250 ml mléka
250 ml vody
½ hrnku polenty
150 g čerstvého špenátu (mražený listový)
10 g parmazánu
1 malá červená cibule
6 vajec
125 ml smetany
30 g másla
70 g balkánského sýru
sůl
pepř mletý

Do hrnce nalijeme mléko, vodu a přivedeme k varu. Postupně přisypeme polentu a pro-

mícháme, aby se nedělaly hrudky. Provaříme a do horké polenty vmícháme máslo, parmazán a podle chuti osolíme a opeříme. Polentu přendáme do formy, na ni rozložíme špenát a kousky cibule. Vejce našleháme ve smetaně, osolíme a směsí přelijeme základ koláče. Na vrch rozdrobíme balkánský sýr a pečeme asi 40 minut na 160 °C.

Polentový základ můžeme klidně přiosolit nasekanou chilli papričkou nebo nasekaným česnekem.

Dobrou chuť!
Marie Příbylová

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST TŘEŠŤ A SALESIÁNSKÝ KLUB MLÁDEŽE TELČ

Zve

děti 1. stupně základní školy na

LETNÍ TÁBOR

Kdy: 15. – 25. července 2015

Kde: Bývalá rekreační chata u Opatova (u Dlouhé Brtnice)

Cena: Při zaplacení do 31. 5. 2015 je cena 1800,- + každý další sourozenec 1600,-

Při zaplacení po 31. 5. 2015 bude jednotná cena 1900,-

Informace a přihlášky: Fousová Markéta

tel.: 773 912 595, fous.market@seznam.cz

Přihlásit se lze **do 30 dubna.**

VELIKONOCE VE FARNOSTI RŮŽENÁ, TŘEŠŤ A KOSTELEC

Zelený čtvrtek

17:00 Růžená
18:30 Třešť (sv. Martin)
* po mši společná adorace
* kostel otevřen do 21:30

19:00 Velikonoční vigilie
08:00 Třešť (sv. Martin) - společná
modlitba u Božího hrobu
08:30-18:30 tichá adorace
u Božího hrobu
20:00 Velikonoční vigilie

Velký pátek

17:00 Růžená
- Velkopáteční obřady
08:00 Třešť (sv. Martin)
- společná modlitba
v Getsemanské zahradě
08:30-12:00 tichá adorace
v Getsemanské zahradě
15:00 křížová cesta na Křížovou horu
(začátek v kostele sv. Martina)
18:30 Velkopáteční obřady

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

09:00 Třešť - mše svatá
(sv. Martin)
18:00 mše svatá (sv. Kateřina)
10:00 Růžená
10:45 Kostelec

Pondělí velikonoční

08:00 Třešť (sv. Martin)
10:00 Růžená

Bílá sobota

09:00-12:00 Růžená - tichá adorace
u Božího hrobu

ZAPIŠTE SI DO KALENDÁŘE

- 20.-22.3. Mezitáborový víkend
v Kněžicích
- 25.3. a 27.3. 15:00-18:00
velikonoční svátost smíření
v Třešti
- 26.3. 17:00-18:00 velikonoční svátost smíření
v Růžené
- 28.3. diecézní setkání mládeže
s biskupem v Brně

2.4. Zelený čtvrtek

09:00-12:00 - velikonoční dílny

- 19.4. 15:00 prosba za letošní úrodu v polích

26.4. poutní slavnost sv. Kateřiny Sienské

10:00 mše sv., hlavní celebrant

P. Petr Zelinka, SDB

18:00 mše sv.

- 30.4. 18:00 táborák na faře

1.5. farní pouť do Mariazell

- 3.5. 16:00 setkání členů živého růžence
na faře

- 9.5. 18:30 Hodice - mše sv.

- 17.5. 11:30 poutní mše sv. ve Dvorcích

- 23.5. diecézní pouť ministrantů
na Vranov

- 29.5. Noc kostelů

- 30.5. Třešť - svátost smíření dětí

před prvním svatým přijímáním

- 31.5. 09:30 Třešť - slavnost prvního
svatého přijímání

- 6.6. diecézní pouť ve Slavonicích,
kostel Božího Těla

7.6. Slavnost Božího Těla

FARNÍ TÁBOR

Farní tábor pro druhý stupeň ZŠ se uskuteční v termínu 15. 7. - 25. 7. 2015. Stejně jako vloni i letos budeme na tábořišti nedaleko Lovětína. Podrobnější informace a přihlášky zveřejníme o Velikonocích.

Vojtěch Kalčík

VÝSLEDKY TŘÍKRÁLOVÉ SBÍRKY 2015

Panenská Rozsíčka	6.635,- Kč
Hodice	12.945,- Kč
Čenkov	3.130,- Kč
Růžená	16.251,- Kč
Třeštice	8.077,- Kč
Lovětín	9.595,- Kč
Jezdovice	3.911,- Kč
Třešť	66.441,- Kč
Celkem	126.985,- Kč

INFORMACE

Přednášky, videozáznam ze setkání animátorů v Třešti najdete na internetové adrese: https://www.youtube.com/channel/UCELbw6W-P_5l05KUhd0Jrc4g/playlists

otec Tomáš

ZE ŽIVOTA FARNOSTÍ

Křty

Třešť: Václav Vojtěch Čermák

Růžená: Klára Marie Koukalová

Pohřby

Třešť: Bohumila Hynková
Jan Novák
Jaroslava Voráčková
Jaroslava Janáková
Marie Roháčková
Miroslav Hrubý
Josef Koblížek

Růžená: Josef Gregor

PROČ TU VLASTNĚ JSEM?

Má život vůbec nějaký smysl? A jaký?

Existuje Bůh? .....

..... Žil Ježíš? Nebo stále ještě žije?

..... A jak se mě to týká?

Přijď zažít kurz alfa

- bezplatně
- nezávazně
- v přátelském prostředí
- začíná se teplou večeří
- pokračujeme přednáškou
- diskuse v menších skupinkách
- jeden společný víkend

Téma a datum jednotlivých večerů

1 – Kdo je to Ježíš? ..... 19. 3.

2 – Proč Ježíš zemřel? ..... 26. 3.

3 – Jak získat víru? ..... 9. 4.

4 – Proč a jak se modlit? ..... 16. 4.

5 – Proč a jak číst Bibli? ..... 23. 4.

Společný víkend: ..... 25. – 26. 4.

Kdo je to Duch svatý? Jak mohu být naplněn Duchem? Jak prožít zbytek života naplno?

6 – Jak odolat zlému? ..... 30. 4.

7 – Jak nás Bůh vede? ..... 7. 5.

8 – Jak mluvit s druhými o víře? ..... 14. 5.

9 – Uzdravuje Bůh i dnes? ..... 21. 5.

10 – A co církev? ..... 28. 5.

Závěrečná slavnostní večeře ..... 4. 6.

KDY: čtvrtky od 19:00 do 21:30 hodin

KDE: Mozartova 5 (roh s ulicí Jezuitská) v Brně

Pohled na vstup (Google StreetView): <http://linkon.cz/cyyzu>

INFORMACE A PŘIHLÁŠKY

e-mail: brno@alfakurzy.cz

web: brno.alfakurzy.cz

Kurz alfa pořádá římskokatolická církev v Brně se souhlasem brněnského biskupa Mons. ThLic. Vojtěcha Cikrleho